

Ως άνθρωπος κάποιας ηλικίας θα έπρεπε να ανησυχώ για τις αλλαγές που συμβαίνουν γύρω μου. Τυχαίνει όμως κάτι ανησυχητικότερο. Αρκετές από αυτές δεν με ενοχλούν και μερικές μου αρέσουν.

Ένα κλασσικό παράδειγμα που δικαιολογεί απολύτως την εισαγωγή, είναι ο τρόπος που αντιμετώ πισα το i3.Έχοντας μια τάση για απόρριψη, σαν τους κατήδες που έχουν καταδικάσει πριν δικάσουν, ήμουν εξαιρετικά επιφυλακτικός. Μετά από τρεις συνεδρίες και κάποιες χιλιάδες χιλιομέτρων όμως που κατέληξα; ***«...και γιατί να το κρύψωμεν άλλωστε; Με αποπλάνησε. Αναπάντεχο, απρόσμενο αλλά αληθινό. Να λοιπόν μια ιστορία με ενδιαφέρον παρόν και άδηλο μέλλον...»*** **σημείωνα τα Χριστούγεννα του '13.**

Και ήρθε ο Γενάρης του '15, βαρύς κλιματολογικά, κρύος, με ανέμους θυελλώδεις, αληθινά προεκλογικός. Οσονούπω θα δούμε και πόσο δυσοίωνος.
Τέλος πάντων, μετά το πρώτο αυτοκίνητο καθαρά ηλεκτρικό μου δόθηκε η ευκαιρία, μέσα στο Γενάρη, να οδηγήσω και ένα δίτροχο καθαρά ηλεκτρικό. Η λέξη καθαρά σημαίνει ότι όπως και το i3, έτσι και το KTM Freeride E είναι μόνον ηλεκτρικό.
Έχουμε λοιπόν το πρώτο δίτροχο ηλεκτρικό off road. Κι ας προχωρήσουμε με ορισμούς.

Τι σημαίνει off road;

Δηλαδή τι σου έρχεται στο μυαλό όταν ακούς τις δυο αυτές λέξεις;
Ας δώσω το δικό μου ορισμό. Στις πρώτες δροσιές του Φθινοπώρου, τότε που μοσχοβόλαγε το χώμα από τα πρωτοβρόχια, off road σήμαινε η μυρουδιά της σκαμμένης γης καθώς

αναμειγνυόταν με τη διχρονίλα που ανέδυε η εξάτμιση.
Παρενθετικά έρχεται και το πατημένο θυμάρι, επεμβαίνει ο στριγκός ήχος από το μοτέρ και τα μικρά σύννεφα γαλάζιου καπνού που σου αρέσει να μυρίζεις, ειδικά αν το λάδι είναι καλής ποιότητας. Δάσος, μόνο, απάτητο, παρθένο με τη χαρακτηριστική δροσιά από τα κωνοφόρα και βόλτα δίχως πρόγραμμα, έτσι αόριστα στο όπου βγει.
Άλλοτε ήρεμα, αργά κι άλλοτε σβέλτα, σηκώνοντας ενίοτε τον μπροστινό τροχό, γλιστρώντας τον πίσω, σε μονοπάτια γνωστά ή άγνωστα.
Αυτά μου έρχονται στο νου ακούγοντας off road.

Εικόνες από τη δεκαετία του '70 με δίχρονα μηχανάκια από την Ισπανία, είτε κόκκινα είτε γαλάζια, με μια γοητεία σχεδόν εξωτική, που στο διάβα γίνανε Γιαπωνέζικα και αργότερα τετράχρονα.
Και σιγά – σιγά ξεφεύγαμε από τα όρια της Αττικής, και μετά της Στερεάς, και στο τέλος φτάσαμε στις εσχατιές της Πατρίδας, με στόχο να μην πατάμε άσφαλτο. Με αυτά τα μηχανάκια.
Αυτό ήταν, αυτό είναι off road, ή τουλάχιστον έτσι το ερμηνεύω.

Μέχρι που:

Αρχίσαμε να ζούμε ανατροπές. Μεγάλες ανατροπές. Όλη η ευαισθησία που τρέφαμε για τους μηχανικούς συντρόφους μας άλλαζε θεαματικά. Οι χοάνες των ιταλικών καρμπυρατέρ αντικαταστάθηκαν από επίπεδες επιφάνειες γερμανικών συστημάτων έκχυσης. Εκείνο το γουργούρισμα, οι αναπνοές μέσα από πεταλούδες μεταβλήθηκε σε μια, αποτελεσματικότερη, οικονομικότερη, αλλά ήσυχη, αδιάφορη ροή.
Κι αργότερα ήρθαν, τα ABS, τα ESP και μια σωρεία άλλων αρκτικόλεξων πλημμυρισμένα από τεχνολογία, από καινοτομίες.
Μέχρι που οι πιέσεις για πιο καθαρά οχήματα έγιναν επιτακτικές, οι τεχνολόγοι άρχισαν να σκέφτονται μακριά από τα γνώριμα και μας προέκυψαν, ανάμεσα σε άλλα και η ηλεκτροκίνηση.

